

[Diderichsen.]

og så give vort praktiske og fredelige bidrag dertil.

Minister Hans Sølvhøj: Jeg vil gerne takke ordførerne for, hvad jeg må have lov at betegne som en alt i alt velvillig behandling af dette lovforslag. Hr. Per Møller var den ordfører, som alene havde ret betydelige betænkeligheder, ikke ved konkrete sanktioner i den foreliggende sag, men ved en generel bemyndigelse som foreslået i lovforslaget. Jeg synes, der er grund til at understrege, at det afgørende i denne sag og det, som adskiller den fra tilfældet i 1935, er, at det hverken er regeringens eller folketingets skøn, hvorvidt der skal foretages skridt af denne art. Det er efter FN's mønster og struktur sikkerhedsrådet, der skal træffe disse beslutninger. Det er sikkerhedsrådet, som skal afgøre, om der foreligger betingelser for, at sanktioner bør gennemføres, og i givet fald, hvor omfattende disse sanktioner skal være.

Når hr. Per Møller med rette nævner, at to af folketingets store partier under behandlingen af den tilsvarende lov i Folkeforbundets tid gik imod en bemyndigelseslov, bør det tilføjes, at vilkårene dengang var helt anderledes. Det var jo sådan under Folkeforbundstiden, at en del af de væsentlige afgørelser lå hos de enkelte stater, og daværende udenrigsminister dr. Munch kunne med rette sige ved fremsættelsen af lovforslaget i 1935 — Rigsdagstidende 1935-36, folketingets forhandlinger sp. 66 —:

„Hver stat skønner selv over, om krig i strid med pagtens regler foreligger.“

Nu er der jo ikke her tale om en krigssituation, men om en trussel mod freden, sådan som sikkerhedsrådet bedømmer situationen. Det afgørende er imidlertid, at FN's struktur og de arbejdsformer, vi har bøjet os ind under, er helt anderledes end dem, som var pålagt os i Folkeforbundets tid. Her har vi frivilligt afgivet et stykke suverænitæt, idet vi har tiltrådt FN-pagtens art. 25.

Hr. Per Møller nævner, at der i resolutionen bruges ordet „opfordre“, og det er rigtigt; men ordet „opfordre“ er så helt klart underordnet det hovedverbum, der bruges i resolutionen, nemlig ordet „be-

slutte“. Der står i art. 25, som er grundlaget for denne beslutning, at medlemsstaterne går ind på at anerkende og udføre sikkerhedsrådets beslutninger.

Man kunne nu tænke sig, naturligvis — hvis man er betænkelig ved en fuldmagt — at en kgl. anordning, der ligesom udmønter beslutningen, ved ond vilje eller uforsætligt gik videre end sikkerhedsrådets beslutninger. Det er dog helt klart, at skulle en sådan kgl. anordning, som dette lovforslag taler om, gå videre, så ville borgerne naturligvis være beskyttet af domstolene og givetvis heller ikke tøve med at henvende sig til dem.

Derudover er der den sikkerhedsventil, som flere af ordførerne har omtalt, at man vil forhandle med det udenrigspolitiske nævn i denne sag, og jeg kan naturligvis kun glæde mig over, at de øvrige ordførere har fundet, at denne forhandlingsform, som ganske svarer til det, grundloven og loven om det udenrigspolitiske nævn påbyder, giver tilstrækkelig parlamentarisk dækning.

Jeg vil også gerne over for hr. Per Møller understrege, at bemyndigelsen er meget begrænset, idet det kun er art. 41-sanktioner, der er tale om. Det er ikke militærsanktioner, det er ikke indsættelse af fredsstyrker, det er ikke sikkerhedsrådets henstillinger, men kun beslutninger i henhold til art. 41. Heri ligger jo også en klar begrænsning.

Endelig kan jeg sige til hr. Per Møller, at der ikke er noget usædvanligt ved en bemyndigelse af denne art, når vi ser på det internationale spektrum. De angelsaksiske lande har en sådan bemyndigelseslov: USA har den, England har den, New Zealand har den og Canada har den — og i andre nordiske lande arbejder man med tanker af samme art. Det norske dagblad Aftenposten ser sig i stand til at oplyse, at den norske regering, som jo har en anden kulør end den danske, forbereder et forslag efter samme principper som det her foreliggende. Jeg kan i og for sig ikke se, at der skulle være nogen grund til, at vi ikke kunne bruge det mønster, som man altså har i de angelsaksiske lande, og som man stiler efter i 2 andre nordiske lande.

Til hr. Poul Møller vil jeg gerne sige, at jeg naturligvis fuldt ud kan give tilsagn om, at det ikke blot vil blive en formel orientering af det udenrigspolitiske nævn,